

en dobbeltgrenet Trappe med forgyldt Rækværk op til Værelserne paa første Sal.

Pigen, der havde modtaget Pers Kort, førte ham ind i en Slags Biblioteksværelse og bad ham tage Plads; og Per slog sig ned i en læderbetrukken Lænestol og saae sig opmærksomt omkring.

Svære, rødvinifarvede Silkegardiner for Vinduerne . . . Et tommetykt, mosagtigt Tæppe over hele Gulvet . . . Gyldenlæders Tapeter . . . Et ottekantet, med Sølv og Perlemoder indlagt Bord midt i Stuen . . . I Reolerne kostbart indbundne Bøger . . . Paa Væggene Malerier . . . Under Loftet en gammel Kirkelysekrone med Indskrift . . . Langs den ene Væg en antik, rigt udskaaren Disk med en Opstilling af gammelt Sølv — Stob, Krus og Bægre — blandt de sidste endog et Par gamle Alterkalke.

Dersom ikke Besøget hos Baronessen og de Tanker, dette havde vakt hos ham, var gaaet forud, vilde al denne Pragt have gjort et endnu stærkere Indtryk paa ham, end den nu gjorde. Og dog var han imponeret. Halvt mod sin Vilje betoges han af denne ublufærdige Forkyndelse af Pengenes Magt. Der krøb ham et eget frysende Behag gennem Sjælen ved Tanken om denne Almagt, der havde tvunget saa mange fremmede Folkeslags nedarvede Skatte, ja selv Kirkernes hellige Kar til at tjene som Pynt i denne Jødes Stue.

Han smilte lidt forlegen. Det lod sig ikke nægte — den lille Prinsesse Salomon havde virkelig ikke blot sin Skønhed at bringe som Erstatning for, at hun var „sort“.

Døren til Sideværelset gik op. En lille Herre af et frastødende Udseende traadte ind og bukkede dybt. Skønt vistnok henvend tresindstyve Aar